

ERASMUS+ IN HOLA BARCELONA

Kot verjetno že veste – Erasmus+ je sedemletni (obdobje 2014–2020) evropski program za sodelovanje na področju izobraževanja, usposabljanja, mladine in športa. Med drugim podpira (in seveda financira) mobilnosti dijakov in študentov, kakor tudi pedagoških delavcev. Ja, tudi mi smo lahko del te potujoče množice mladih in tudi mi smo še zmeraj (verjeli ali ne) iskalci novih izkušenj. Predavatelji se lahko znotraj programa Erasmus+ odločimo za dve vrsti mobilnosti: poučevanje na eni od partnerskih institucij ali usposabljanje v eni od izobraževalnih institucij, v podjetju oziroma udeležba na večdnevnih seminarjih z različnimi vsebinami.

Sama sem v tem letu izbrala seminar »Problem Solving & Decision Making«, ki je potekal med 11. in 15. marcem v Barceloni. Razlogov za izbiro ravno tega seminarja je bilo kar nekaj. Pa začnimo s tistim najbolj resnim – sposobnost učinkovitega reševanja problemov je veščina, ki jo je dobro imeti v naboru svojih kompetenc. Sprejemanje odločitev pa je »itak« neizogibni del poklicnega in osebnega vsakdana. Pa saj poznate tisti stavek: »A bi lahko prestavili?«, pa tistega: »A lahko oddam jutri?«, pa ... ne, ne bom več pisala, ker gre s temi stavki vam bolj kot meni. Ampak odločitev o DA ali NE pa mora biti moja. In ni nujno, da je odločitev za »DA« zmeraj najboljša, kakor tudi ni nujno, da je odločitev za »NE« dolgoročno gledano najmodrejša.

Malo (pa res čisto malo ☺) je na odločitev vplivala tudi lokacija. V Barceloni sem bila nazadnje na absolventskem izletu daljnega 1988. leta. Takrat sem bila sigurno malo premalo zagreta za Gaudija in mogoče malo preveč zagreta za ... In še nekaj. Želela sem osebno preveriti, ali je še moč okusiti in použiti Barcelono, ki jo v nekaterih svojih romanih tako živo poustvari španski pisatelj Carlos Ruiz Zafón.

Če ste nogometni fanatik, tega odstavka zaradi vašega zdravja ne berite ali pa le na lastno odgovornost. Camp Nou mi je bil pred odhodom v Barcelono »španska vas«. In tudi danes nisem nič bolj izobražena glede tega. Sploh ne vem, če naj napišem ali ne, pa saj ste verjetno že sami ugotovili – sploh ga nisem obiskala. Približala sem se mu na razdaljo približno 1,5 km, ko sem raziskovala okrožje Sarria – gre za bivšo neodvisno vas, ki je bila 1921. leta priključena Barceloni. Za ogled Sarrie sem se odločila ravno na dan, ko je

Barcelona v Ligi prvakov igrala tekmo proti Lyonu. Vi bi vse to verjetno vedeli, no, jaz nisem. Okrožje Sarrije se prične tam, kjer so se tisti dan zbirali francoski navijači, pivsko, pretepaško in še kako drugače razpoloženi. Zaradi njih sem morala prehoditi vsaj dva kilometra dodatne poti, ker mi ni bilo do druženja (ostale dni v letu nisem tako introvertirana). Lahko mi verjamete, da je ob preštevanju korakov še tisto malo zanimanja za stadion, ki sem ga pred tem mogoče imela, nepovratno izginilo v črno luknjo veselja. Ampak Sarria je bila navsezadnje tega vredna. Pa še dober lokal, kjer se zbirajo domačini, sem odkrila. V takih lokalih pa sta navadno hrana in pijača dobra. Pa cene so spodobne, kar tudi ni zanemarljivo. In tako je tudi bilo.

Kot ste verjetno opazili – ko se spomnim na Barcelono, mi prsti po tipkovnici kar letijo. Ampak, zdaj pa moram še kaj napisati o svojem seminarju.

Prvič! Naša skupina je bila resnično heterogena: geografsko in poklicno. To je bilo odlično, ker smo različno pristopali k reševanju problemov, pred katere nas je postavila naša predavateljica Angela. Tako se nisem učila samo o učinkovitih strategijah reševanja problemov, temveč tudi o različnih vidikih, s katerih lahko gledaš na problem. Odvisno od tvoje poklicne usmeritve, socialnega in kulturnega okolja, iz katerega izhajaš, preteklih izkušenj ...

Drugič! Za učinkovito reševanje problemov je mnogokrat neizogibno, da izstopiš iz svojih ustaljenih okvirov razmišljanja. Naša angleška predavateljica je temu, ne samo enkrat, rekla: »Think out of the box«. Še bolj je to razdelal Edward de Bono s svojo metodo šestih klobukov, ki smo jo na seminarju vadili in uporabili za reševanje problemov. Osnovna ideja te metode: ko si nadeneš drug klobuk, tudi razmišljaš na drugačen način. Na primer, črn klobuk pomeni, da razmišljaš kritično, zelen, da razmišljaš kreativno, z rdečim klobukom v razmišljanje vključiš emocije in intuicijo. To ti omogoča, da problem rešuješ večplastno in lažje vidiš možne rešitve. Vsekakor gospoda de Bona toplo priporočam v branje (in uporabo).

Tretjič! Preden se zaženemo v reševanje problema, ga je potrebo razumeti. O tem bi lahko marsikaj napisala, ampak Einstein je to pred menoj zaobjel v enem samem stavku: »If I

had one hour to save the world I would spend fifty-five minutes defining the problem and only five minutes finding the solution.«

Četrtrič! Preden sprejmemo odločitev, naredimo analizo tveganja. Se zna zgoditi, da ko identificiramo vsa tveganja, sprejmemo drugačno odločitev, kot bi jo sicer.

Petič! Ne, mnogokrat se ni potrebno takoj odločiti. Takojšnje sprejemanje odločitev ni znak dobrega vodje, je znak, da gre lahko za vodjo, ki ne razmisli o posledicah sprejete odločitve. Nič ni narobe, če si za odločitev vzamemo en dan časa. Torej, ko me boste naslednjič vprašali – saj veste, tista klasična vprašanja – vam bom odgovorila, da moram razmisliti in da bom odločitev napisala v One Note naslednji dan ☺.

Šestič! Aktivno poslušanje. To je takrat, ko poslušáš in tudi slišiš. Po mojem veste, o čem govorim in zato nadaljnje besede niso potrebne.

Sedmič! Še mnogo, mnogo več vsega je bilo, ampak verjetno ne smem napisati 10 strani (res pa je tudi, da nisem ge. Trstenjakove nič povprašala o tem, koliko besed mi je dovoljenih). In ker sedaj že kar nekaj vem o sprejemanju odločitev, sem se odločila, da tukaj zaključim.

In samo še čisto malo za konec. Če se vam kdaj ponudi priložnost, da lahko greste v Barcelono, zgrabite jo, ker je vredna tega. Tudi brez Camp Nou-ja ☺.

In še postscript. Vidite me lahko tudi na YouTube (kdo bi si mislil, da bom kdaj prišla tako daleč): <https://www.youtube.com/watch?v=i9gKOAhVxw>.

Neva Malek,
predavateljica predmeta
Okoljsko naravoslovje 2